

som en Anke imod Tilkaldelsen af Underretsdommere bl. a. Vanskeligheden ved at rette mulige Fejl, der var begaaet netop af vedkommende Underretsdommer ved Sagens Forberedelse. Dertil vil jeg blot svare, dels at dette Tilfælde dog vil være sjældent forekommende, dels at Landsretspræsidenten i saa Fald, forinden han bestemmer, hvilken Underretsdommer der skal tilkaldes, hvor han bliver opmærksom paa en Fejl, selvfølgelig kan undlade at tilkalde den Underretsdommer, der har forberedt Sagen. Men hvorfor skal man egentlig bryde sin Hjerne med alle disse konstruerede Vanskeligheder, naar Tanken i Lovforslaget i øvrigt er god. Det ærede Medlem Hr. Pürschel maa jo dog være vant til fra andre Omraader at nøjes med mindre end Idealet.

Endnu vil jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om Tilkaldelse af Underretsdommere lige erindre om, at Forslagets § 57 kun giver Landsretterne en Ret til at foretage Domsforhandling udenfor Rettens Sæde, men ikke Parterne Ret til at forlange dette. Herved vil Misbrug af denne Regel formentlig lade sig afværge. Denne sidste Udtalelse var det Meningen skulde tilfalde det ærede Medlem Hr. Rytter.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Axel Møller, mente, at naar Afhøringen ved Forundersøgelsen skulde overgaa fra Dommeren til Parterne, burde dette ske ikke alene med Hensyn til Vidnerne, men ogsaa og først og fremmest med Hensyn til sigtede selv. Teoretisk set er jeg i hvert Fald enig heri. Naar Lovforslaget dog ikke gaar videre, end det gør, er Grundene hertil flere. For det første, at Straffeprocessudvalget heller ikke i sin Betænkning gik videre, hvilket man dog maa tillægge nogen Vægt, da det bestod af saavel praktisk som teoretisk uddannede Jurister. Dernæst har jeg ment, at Forslaget som noget nyt ikke burde gaa for vidt straks, idet en lempelig Overgang fra den nuværende Tilstand, hvor Dommeren er vant til at afhøre og Politiet vant til at være passivt, maaske vilde være praktisk, ogsaa under Hensyn til, at en Del Dommere er saa meget til Aars og saa indforstaaet med det nuværende System, at der kunde være Grund til en fakultativ Ordning en vis Overgang.

Fremdeles stemmer Forslaget ogsaa bedst med den Ordning, der efter Loven er gældende ved Domsforhandlingen, idet det f. Eks. i Nævningesager, som man vil se af Retsplejelovens §§ 868 og 872, er Retsformanden, der afhører tiltalte, men Parterne, der afhører Vidnerne. Hvis denne Regel

ikke forandres, hvad der jo har været drøftet i Pressen, og hvad jeg ikke har noget imod at forhandle nærmere om i Udvalget, bør man formentlig med Hensyn til Forundersøgelsen ikke straks gaa videre eller i hvert Fald ikke stort videre, end Forslaget gør.

Endelig er der ogsaa et økonomisk Moment i dette Spørgsmaal, og det økonomiske lægger det ærede Medlem Hr. Rytter jo saa stærk Vægt paa. Det har maaske været det, der til syvende og sidst har bestemt mig til ikke at turde gaa videre, som Forholdene ligger i Øjeblikket. Thi skulde sigtede altid afhøres af Parterne, maatte han altid, selv i de Tilfælde, hvor dette efter den nugældende Ordning ikke er nødvendigt, have en Forsvarer, men det er jo givet, at det vilde medføre betydelige Udgifter for det offentlige. Hvis man fra Rigsdagens Side vil være med til at udrede disse, skal jeg personlig være overordentlig villig til at gaa betydeligt videre, end dette Forslag gør.

Jeg kommer saa til den saakaldte Thorup-Sag. I Anledning af den Modstand, der er rejst vedrørende dette Forslags § 17, der kun fastslaar den for alle Tjenestemænd gældende Regel i Tjenestemandslovens § 20 om en Ministers Ret til at paalægge Embedsmænd at fralægge sig ærerørige Beskyldninger ved Dom, vil jeg gerne fremføre forskellige Betragtninger, der er foranlediget ved den ejendommelige Maade, hvorpaa dette Spørgsmaal straks blev rodet ind i Partipolitikken og Pressepolemikken, skønt selve Problemet ikke har det allerbitterste med Partipolitik at gøre. Dette Tilfælde forekommer mig, skønt det ikke er særlig betydeligt, at være et typisk Eksempel paa det nuværende politiske Systems svage Sider, saaledes som disse faar det klareste Udtryk gennem Dagspressen.

Da Børskommissær Schovelin overfaldt Landsdommer Thorup med de groveste Beskyldninger for at have røgtet sit Dommerhverv i en vis Sag paa utilladelig Maade, fandt Justitsministeriet, at dette Overfald var for groft til at kunne passere overfor en Dommer, og jeg paalagde Dommer Thorup at fralægge sig disse Beskyldninger ved Dom, saaledes som det er hjemlet i Tjenestemandslovens § 20. Der er for mig ingen Tvivl om, at hvis det ikke havde drejet sig om to Personer, overfor hvem Offentligheden og dermed Pressen, straks blev bjergtaget af henholdsvis Sympati og Antipati, hvorved hele Problemet fra Begyndelsen blev drøftet paa en følelsesfanatisk Basis i Stedet for paa en juridisk Basis, ja, saa var der neppe et Men-